

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1548/2024
19.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Миролјуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Гордане Којић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Иване Делић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 6К 422/21 од 23.05.2024. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 162/24 од 15.08.2024. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Иване Делић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 6К 422/21 од 23.05.2024. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 162/24 од 15.08.2024. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2 тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору 6К 422/21 од 23.05.2024. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика за које му је изречена новчана казна у износу од 120.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико новчану казну не плати у датом року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора и мера безбедности забрана управљања моторним возилом “Б” категорије у трајању од три месеца. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка на начин ближе одређен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 162/24 од 15.08.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Сомбору 6К 422/21 од 23.05.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Ивана Делић, због повреде закона из члана 485. став 1 тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног као основан, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер се правноснажне пресуде заснивају на незаконитом доказу. Као незаконит доказ бранилац означава записник о увиђају који осим што је сачињен 90 минута након саобраћајне незгоде, који протек времена је утицао на квалитет овог доказа услед утицаја временских прилика на изглед лица места и осталих промењених околности, о овој предузетој радњи полиције у предистражном поступку, није обавештен јавни тужилац у року од 24 часа од предузимања радње.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд је оценио као неосноване.

Из списка предмета-записника о извршеном увиђају произилази да је предметни записник сачинило службено лице Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе у Сомбору, саобраћајна полицијска испостава Сомбор, по примљеном обавештењу о саобраћајној незгоди дана 01.02.2021. године и у истом је означено место на коме се предметна саобраћајна незгода одиграла, време, врста незгоде као и да су остала службена лица обавештена о незгоди- „тужилац ББ обавештена о незгоди“. Имајући у виду да су овлашћена службена лица критичном приликом поступала у складу са својим овлашћењима из члана 286. став 1. и 2. ЗКП, да су обавили увиђај у смислу члана 133. ЗКП и да су у складу са одредбом члана 286. став 4. ЗКП обавестили Основног јавног тужиоца у Сомбору, што је несумњиво констатовано у самом записнику о извршеном увиђају саобраћајне незгоде, то су изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП неосновани, при чему наводи

захтева браниоца окривљеног којима се указује на став изражен у пресудама Врховног касационог суда КЗЗ 122/2022 и КЗЗ 350/2022, нису од утицаја на другачију одлуку у овом конкретном предмету имајући у виду све напред изнето.

Осим тога у поднетом захтеву бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП образлажући овако нумерисану повреду, оспоравањем медицинске документације, наводима да иста представља податке о личности те се ради о нарочито осетљивим подацима које су медицински радници дужни да чувају, чиме суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац даље у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП указујући на противречност изреке пресуде доказима изведеним на главном претресу и разлозима датим у образложењу пресуде у погледу правца кретања окривљеног, с обзиром да је у изреци утврђено кретање оштећене супротно исказу вештака који је навео да није могуће на основу трагова утврдити да ли је неко од наведених возила било у покрету или не, као и у погледу контакта између окривљеног и оштећене при чему се у изреци наводи да је окривљени спољним делом ретровизора возилом ударио у леву страну корпе на бицикли оштећене, иако је вештак навео да није могуће утврдити да ли је до контакта и дошло.

Бранилац у поднетом захтеву указује да вештак није остао код свог писменог налаза и мишљења, већ је суштински изјашњавајући се на примедбе и питања стручног саветника и одбране изменио свој став како у погледу начина и места контакта тако и саме могућности да се контакт уопште десио, којим наводима оспорава налаз и мишљење вештака и указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним пресудама (чл.440 ЗКП).

У преосталом делу поднетог захтева бранилац наводи да је суд погрешно осуђујућу пресуду засновао на исказу оштећене будући да иста није могла да определи место контакта, полемише са местом извршења саобраћајне незгоде, оспорава исказ сведока ВВ као и налаз и мишљење вештака, а којим свим наводима бранилац чињенично оспорава побијане пресуде и указује на повреду закона из члана 440. ЗКП. Осим тога у поднетом захтеву бранилац нумерише да су побијаним пресудама учињене и повреде закона из члана 16., члана 84. члана 124. став 2. и члана 133. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440, 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, члана 16., члана 84., члана 124. став 2. и члана 133. ЗКП, Врховни суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева наводи и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законом

прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, како у образложењу поднетог захтева бранилац не образлаже у чему се наведена повреда састоји, то је Врховни суд оценио да захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из изнетих разлога, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде у смислу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП.

**Записничар-саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић